

Moedige Vrouw

DEZE MAAND **MYRA DE ROOY**

‘Hoe goed ik
alles ook
plan, het
gevaar loert
overal’

In bepaalde omstandigheden kan ineens de moedige vrouw in iemand opstaan. In Nouveau maakt u maandelijks kennis met een van hen. Deze keer is dat bergbeklimster Myra de Rooy (51), die het liefst boven peilloze diepten bungelt. Sinds het overlijden van haar echtgenoot een paar jaar geleden klimt ze minder extreem, maar toch blijven de bergen haar trekken.

Zelf zegt ze dat ze geboren is met een bergverslaving; ze is wat je noemt ‘erfelijk belast’. Myra: “Mijn moeder was zwanger van mij toen ze de op één na hoogste berg van Oostenrijk beklom en van jongs af aan hebben mijn ouders mij meegenomen op hun bergwandelingen.”

Na haar eerste echte grote tocht, in 1984 in Peru, wist Myra het zeker: dit is hét. De woeste natuur geeft haar een gevoel van ruimte en vrijheid, contact met bergvolken zorgt voor een gevoel van geborgenheid en de bergen zelf bieden rust, wijsheid en reflectie. “Bergbeklimmen doe ik niet om de held uit te hangen, maar puur voor de schoonheid van de sport. Je bent fysiek bezig in de natuur. Ongelukken kun je niet uitsluiten. Zaken als hoogteziekte, lawines en steenslag heb je nu eenmaal niet in de hand, maar je probeert de risico’s wel te beperken. Soms neem ik een ‘ingecalcu-leerd risico’. Als ik ergens langs moet waar lawinegevaar is en het blijkt de enige weg, ga ik tóch. Uiteraard pas op het moment dat de kans op een lawine het kleinst is. Ik moet voortdurend alert zijn. Hoe goed ik alles ook plan: er blijven gevaren.”

MIN 30 GRADEN

Myra gaat vaak alleen de bergen in, hoewel ze weet dat het niet altijd veilig is. “Ik ben acht keer alleen naar Tibet geweest. Daar maakte ik onder andere een tocht rond de Kailash, de heiligste berg van het land. Op 5500 meter hoogte kwam ik een Tibetaanse vrouw tegen, moeder van vier kinderen. Ze was in haar eentje op pelgrimstocht, had onderweg hoogteziekte gekregen en moest naar het ziekenhuis.

Op een gegeven moment lag ze in mijn armen en dacht ik: nu gaat ze dood. Het was een vreselijke opgave om haar van de berg af te krijgen. We sliepen samen in een tent en ik heb geen oog dichtgedaan, was voortdurend aan het luisteren of ze nog ademde. Uiteindelijk heb ik de vrouw veilig in een ziekenhuis gekregen. Als ik haar niet gevonden had, had ze het beslist niet overleefd.”

Bergbeklimmen is zowel fysiek als geestelijk zwaar. “Soms is het echt afzien en moet ik tegen mezelf zeggen: ‘Dit doe ik voor mijn plezier.’ Maar vaak is het eindeloos genieten! Afgelopen winter was ik alleen met wat lokale bevolking op trektocht naar een bergdorp hoog in de Himalaya. In de zomer kun je er via allerlei passen komen, maar in de winter is het dorp alleen over de bevroren rivier te bereiken. Het was af en toe min 30 graden, maar ik liep over het ijs, klom over rotsen en sliep in grotten. Ik ben vijf dagen onderweg geweest en eenmaal in het dorp aangekomen, zat ik vier dagen ingesneeuwd.”

ELKAARS LEVEN IN HANDEN

Toch is het einddoel niet het belangrijkste. Myra: “Boeddha heeft daar een mooie uitspraak over gedaan: *There is no way to happiness, happiness is the way*. Als je een berg beklimt, is het natuurlijk prachtig als je de top bereikt. Maar wordt het slecht weer en je bereikt de top nét niet, dan zou dat betekenen dat de tocht mislukt is. Nee, de reis zélf is voor mij puur genieten. Ik sta open voor de omgeving en voor de natuur. Mijn concentratie is enorm. Ik leef puur in het hier en nu, even wegdromen is

er niet bij. Eén foutje kan fataal zijn. Daarom beleef ik alles heel intens.

Samenwerken met andere klimmers is natuurlijk belangrijk: je werkt met elkaar aan één doel en je moet de ander volledig kunnen vertrouwen. We verkeren wel eens in levensbedreigende situaties, dan heb je elkaars leven in handen. Toen ik ooit een trektocht in de Alpen deed, trapte een van de andere deelnemers per ongeluk een steen los. Die steen is op het hoofd van de reisleader terechtgekomen, waardoor hij een paar meter viel. Ik ben afgedaald, naar hem toe gegaan, heb zijn hoofd verbonden en bij hem gezeten. Ik heb gepraat en gepraat, maar hij heeft het uiteindelijk niet overleefd. Dat was een ontzettend heftige ervaring en dan beseft je: het gaat in het leven niet alleen om de top.”

Myra reist het liefst in Tibet en de Himalaya. Tijdens haar reizen heeft ze talloze mensen ontmoet, onder wie politiek gevangenen. Ze voelt zich erg betrokken bij de Tibetanen en heeft gewerkt voor International Campaign for Tibet. Ze zit in het bestuur van twee belangenorganisaties: de Muktinath Foundation en de Dutch Foundation for Ladakhi Nuns. Naar aanleiding van de fascinerende verhalen die de Tibetanen haar vertelden, schreef Myra twee boeken: *Vrouwen in Boeddha's bergen* en *Het Windpaardhuis*.

Kent u ook een vrouw die het predikaat 'moedig' verdient? Laat het ons weten via www.moedigevrouwen.nl of schrijf naar Nouveau, 'Moedige Vrouwen', Postbus 1710, 2130 JC Hoofddorp.